

Borbély András
Eltűnik hirtelen

Arany homokkal elfedett
rom, párkányok, vakolat,
s derengő nyalábok alatt
szűk napod kimerevedett.
Harmat is hullott, senki,
utcán, a föld alatt, égben,
ki jár, föl nem tűnik neki:
a boltozat zuhant le éppen.
Megtörténhetett itt bármi,
nincs tőletek mire várni.

Alszik, mint megfagyott haraszt,
aszott csont és fossziliák,
s naponta hal meg ezer más.
Ha alszol, élve úgy maradsz,
mint halott hősök szobrai,
mint metrón nyűtt tekintetek...
És nem értem, mit beszéltek;
ha magyarul tudnék szólani,
jöhetnék szólva: érkezem,
mint szóban megfúlt értelem.

Árnyék árnyéka lett versed,
neved még itt bolyong s hallgat,
betömült füle a falnak,
kidőltél, s élveteg elvek
hülyék zászlóin még lengnek.
Inkább ne szólj szám, nem fáj,
agyak, szívek: ürült termék,
semiben ne bízz, ne formálj,
nyelvünk nem mű, hanem elem:
feljön, eltűnik hirtelen.

A számok

1.

Két szám között a számtalan újabb szám:
méltó nevet te adhatnál-e nekik?
Zénón nyila s a gyorslábú Achilles –
úton vannak hát mindketten azóta...
S futok én is, valót nem ér a lábam,
kövek, számok közt láthatatlan híd tart,
hisz így jött közénk, tanítva vízre lépett.
Az idő fény, szólt, de beárnyékolja szemünk,
majd távozott az új fénynek alkonyán.

2.

S most rettegést szül minden újabb lecke,
szentélye körül állunk kék fák alatt,
hol Ő térdelt, a hajnalban imádkozó.
S futok megint, valót nem ér a lábam,
két szám között a számtalan újra Egy
csak ritkán lehet olyanként, mi nem szám,
– hát félek szólni, hisz közöny s rettegés tart;
csak ritkán sejtjük, hogy a kilőtt nyilat,
mint elnyújtott Igét, kezében tartja még.